

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: prap. Mgr. Bc. V.S., zastoupené Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem Plzeň, Guldenerova 547/4**, proti **žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, se sídlem Plzeň, Nádražní 2**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. 3610/2014, vydanému dne 18. července 2014 pod čj. KRPP-80355-14/ČJ-2014-0300KR,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 3610/2014, vydané dne 18. července 2014 pod čj. KRPP-80355-14/ČJ-2014-0300KR, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 13.467,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Vlacha, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Ve věci náhrady škody podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen též „ZSP“, „zákon o služebním poměru“ nebo „zákon č. 361/2003 Sb.“), byla žalobkyně rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č. 29, vydaným dne 4. 4. 2014 pod čj. KRPP-23612-45/ČJ-2013-0300PO, ve spojení s rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního

poměru č. 3610/2014, vydaným dne 18. 7. 2014 pod čj. KRPP-80355-14/ČJ-2014-0300KR, shledán odpovědnou za škodu na majetku České republiky – Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje v celkové výši 48.907,50 Kč, kterou způsobila dne 14. 1. 2013 tím, že dostatečně nezabezpečila věci v majetku bezpečnostního sboru tak, aby nedošlo k jejich odcizení, čímž porušila povinnost jí stanovenou v § 94 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého je, mimo jiné, příslušník povinen vykonávat službu tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku bezpečnostního sboru, dále svým jednáním porušila část II. písm. b) rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 14 ze dne 3. 2. 2011, kdy neučinila při opuštění služebního vozidla taková opatření, aby zamezila odcizení věcí z něj, a dále svým jednáním porušila čl. 9 závazného pokynu policejního prezidenta č. 190 ze dne 7. 12. 2012, neboť s finanční hotovostí vybranou za uložené blokové pokuty a převzatými pokutovými bloky nemanipulovala tak, aby nedošlo k jejich odcizení:

1) Podle obecné odpovědnosti stanovené § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobkyně odpovídá za škodu na majetku České republiky – Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve výši 16.872,50 Kč, kterou způsobila tím, že dostatečně nezabezpečila proti odcizení notebook HP ELITEBOOK 8760W, v.č. CNU 150227M, fotoaparát Canon Power Shot PRO 1, v.č. 0531405417, fotoaparát Canon Power Shot G5, v.č. 6834103219, a fotobrašnu. Náhrada škody v této výši představuje 50 % skutečné výše škody na uvedených věcech, neboť za tuto škodu žalobkyně odpovídá společně a nerozdílně s druhým členem hlídky prap. M.P.;

2) Podle zvláštní odpovědnosti stanovené § 96 odst. 1 zákona o služebním poměru odpovídá žalobkyně za schodek na svěřených hodnotách, který způsobila tím, že v důsledku krádeže ze strany dosud neznámého pachatele neodevzdala bezpečnostnímu sboru pokutové bloky na místě zaplacené série FD/2013 č. D1153165 - 1153180, jejichž převzetí písemně potvrdila, a finanční hotovost vybranou za uložené pokutové bloky ve výši 1.800,- Kč, čímž vznikla na majetku České republiky – Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje škoda ve výši 31.800,- Kč, což je částka, kterou za ně zaplatilo Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje Celnímu úřadu pro Plzeňský kraj.

3) Podle zvláštní odpovědnosti stanovené § 97 odst. 1 zákona o služebním poměru odpovídá žalobkyně za škodu na majetku České republiky – Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ve výši 235,- Kč za odcizený služební průkaz č. OEČ 283877, jehož převzetí potvrdila svým podpisem a dostatečně jej nezabezpečila proti odcizení.

[III] Žaloba

1. Absence zákonem stanovených obsahových náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí

Podle § 181 odst. 3 ZSP obsahuje rozhodnutí mimo jiné podpis služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval, a otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno v elektronickém formátu, jako soubor „.pdf“. Elektronický formát dokumentu vznikl převedením z listinné podoby do elektronického formátu. Dokument, který byl doručen zmocněnci žalobkyně, je tedy elektronickou kopií původního originálního dokumentu, který obsahoval ruční podpis žalovaného a otisk razítka se státním znakem. Datový soubor, který byl žalobkyni doručen, však nemá vlastnosti originálu nebo ověřené kopie. I když zákon č. 361/2003 Sb. výslovně nestanoví, že účastníkovi řízení se doručuje originál rozhodnutí, je žalobkyně přesvědčena, že k tomu, aby rozhodnutí vydané ve správním řízení mohlo vyvolat předpokládané právní

účinky, musí být účastníkovi řízení doručena nikoli „kopie rozhodnutí“, ale rozhodnutí jako takové, za které lze považovat výhradně originál nebo úředně ověřená kopie. Skutečnost, že na elektronicky vyhotovené kopii dokumentu je viditelný rukou vytvořený podpis žalovaného, nelze považovat za podepsání rozhodnutí. Za řádně podepsané rozhodnutí, které je doručováno v elektronické formě, je možné považovat jen rozhodnutí podepsané elektronickým podpisem. Dokument, který byl doručen zástupci žalobkyně, sice obsahuje časové razítko a elektronický podpis, avšak podpis je pouze podpisem centrální podatelny žalovaného, nikoli vlastním podpisem žalovaného. Z napadeného rozhodnutí ani z podpisového certifikátu vloženého do dokumentu, obsahujícím text napadeného rozhodnutí, není seznatelné, že by žalovaný delegoval svá podpisová oprávnění na podatelnu či jiný subjekt. Vzhledem k tomu, že žalovaný podepsal listinnou formu rozhodnutí ručním písmem, lze dovodit, že žalovaný nedelegoval svá podpisová oprávnění v řízeních ve věcech služebního poměru na jiné osoby. Jestliže zákon č. č. 361/2003 Sb. stanoví, že rozhodnutí podepisuje služební funkcionář, musí být rozhodnutí jím podepsáno, nepostačuje, když dokument podepíše elektronicky centrální podatelna útvaru bezpečnostního sboru.

Dokument, který byl zmocněnci žalobkyně doručen, nelze považovat ani za výstup autorizované konverze s vlastnostmi úředně ověřené kopie. Skutečnost, že do napadeného rozhodnutí jsou vloženy elektronický podpis a časové razítko, nečiní z dokumentu výstup autorizované konverze, ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 22 odst. 1 písm. a) citovaného zákona se konverzí rozumí mimo jiné „úplné převedení dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě nebo datovém souboru (dále jen „dokument obsažený v datové zprávě“), ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky“. V ustanovení § 25 téhož zákona jsou stanoveny obsahové náležitosti ověřovací doložky konverze. Dokument, který žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce obdržela, neobsahuje ověřovací doložku konverze, a proto jej nelze považovat za dokument vzniklý konverzí. Takový dokument pak nemůže mít stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu (viz § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů).

2. Nesprávné právní posouzení porušení povinnosti zabezpečit automobil

Služební funkcionář i žalovaný shledávají zavinění žalobkyně na vzniku škody v údajném porušení prevenční povinnosti, stanovené v § 94 odst. 1 ZSP a v porušení části II. písm. b) rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje číslo 14 ze dne 3. 2. 2011.

Ustanovení § 94 odst. 1 ZSP stanoví, že příslušník je povinen vykonávat službu tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku bezpečnostního sboru a k bezdůvodnému obohacení. Jestliže žalobkyně využila k zabezpečení vozidla policie, ve kterém se nacházely odcizené věci, všechna technická zařízení, kterými bylo služební vozidlo zabezpečeno, resp. viděla, že těmito prostředky zabezpečuje vozidlo jeho řidič prap. M.P. (neboť lze předpokládat, že vozidlo zabezpečoval jeho řidič, nikoliv spolujezdec), nelze ji činit odpovědnou za odcizení věcí z vozidla, a tedy nelze tvrdit, že porušila shora citované ustanovení. Navíc ke krádeži věcí ze služebního automobilu došlo nikoli tím způsobem, že by

pachatel do něj vnikl tak, že by využil jeho nedostatečné zabezpečení, ale tím, že rozbil skleněnou výplň dveří automobilu.

Žalovaný nesprávně hodnotí i chování žalobkyně ve vztahu k internímu nařízení, rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje číslo 14 ze dne 3. 2. 2011, který měla porušit tím, že neučinila při opuštění služebního vozidla takové opatření, aby zamezila odcizení věcí z něj. Citovaný rozkaz ukládá jeho adresátům povinnost učinit při parkování a opuštění služebního vozidla taková opatření, aby byla v maximální míře omezena možnost neoprávněného užití, poškození nebo odcizení služebního vozidla nebo věcí z něj. Ze samotného textu tohoto interního aktu vyplývá, že připouští možnost, že by mohlo dojít k neoprávněnému užití, poškození, odcizení vozidla nebo věcí z něj, když stanoví adresátům rozkazu povinnost učinit opatření, aby bylo v maximální míře omezeno riziko, že taková situace nastane, nikoli povinnost učinit opatření, aby k takovému stavu absolutně nemohlo dojít. Pokud by byla povinnost adresátů interního nařízení stanovena absolutně, byla by nesplnitelná, neboť v reálném životě je nemožné dosáhnout stavu, aby se s účinností sta procent zamezilo možnosti spáchání trestného činu vůči majetku. Z tohoto důvodu nelze žalobkyni klást za vinu, že shora uvedený rozkaz porušila, a tím způsobila bezpečnostními sboru škodu.

Služební funkcionář a žalovaný shledávají porušení citovaného interního přepisu žalobkyně i v tom, že věci, které byly následně odcizeny, z automobilu nevzala s sebou při opuštění automobilu nebo u automobilu nesetřvala a nevystřídala se při čerpání přestávky na oddech a jídlo s prap. P. Žalobkyně tyto argumenty žalovaného považuje za nesprávné. Z textu rozkazu, stanovující povinnosti při opuštění služebního vozidla, vyplývá, že předpisem jsou stanoveny povinnosti ve vztahu k zabezpečení automobilu, tj. k použití technických prostředků, určených k zabezpečení automobilu proti neoprávněnému užití, poškození, krádeží věcí z něj apod., a v širších souvislostech i k volbě místa, kde příslušník automobil zaparkuje, avšak žádnou metodou jeho výkladu nelze dospět k závěru, že by předmětný rozkaz ukládal příslušníkovi povinnost, aby při vzdálení se od služebního vozidla bral s sebou i věci z něj, nebo aby v případě vícečlenné hlídky jeden z příslušníků vozidlo střežil. Služební funkcionář i žalovaný tak rozkaz žalovaného vykládají nepřipustně rozšiřujícím způsobem. Interní předpis neřeší otázku důvodů, pro který se příslušník od vozidla vzdaluje. V rámci výkonu služby nastávají situace, kdy příslušník ani není schopen brát s sebou při opuštění vozidla veškeré věci z něj. Naopak lze oprávněně očekávat, že právě z tohoto důvodu budou služební vozidla zabezpečena tak, aby vykazovala vyšší míru odolnosti proti odcizení či krádeží věcí z nich. Shodné argumenty služebního funkcionáře i žalovaného, týkající se vztahu mezi důvodem vzdálení se od vozidla a odpovědností za vzniklou škodu, jsou nesprávné. Pokud se služební vozidlo uzamkne technickými prostředky, kterými je vybaveno, je zabezpečeno stejně, ať se příslušníci od něho vzdálí za účelem čerpání přestávky na jídlo a oddech (*což v daném případě bylo po více než 10 hodinách nepřetržitého výkonu služby*), či za účelem služební činnosti, například šetření příčin dopravních nehod. Důvod, pro který se žalobkyně od vozidla vzdálila, by mohl být významný nejvýše pro případné kázeňské řízení, pokud by se žalobkyně tímto vzdálením dopustila kázeňského přestupku, nikoli pro odpovědnost za škodu, kterou způsobil neznámý pachatel krádeží věcí z uzamčeného automobilu, zaparkovaného na veřejném místě, na parkovišti na náměstí v centru města.

3. Nesprávné posouzení odpovědnosti za škodu způsobenou krádeží pokutových bloků

Žalobkyně ani ve vztahu k pokutovým blokům nezavinila škodu a jejich uložení ve služebním automobilu neporušila interní předpis, který žalovaný uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí (článek 9. závazného pokynu policejního prezidenta číslo 190 ze dne 7. 12. 2012) a který stanoví povinnost manipulovat s pokutovými bloky a s finanční hotovostí, vybranou za ně tak, aby nedošlo k jejich odcizení. Žalobkyně je přesvědčena, že z odpovědnosti za škodu způsobenou krádeží pokutových bloků se vyvinila, neboť pokutové bloky zajistila v řádně uzamčeném služebním automobilu, přičemž důvodně předpokládala, že je-li tento automobil vhodný k tomu, aby v něm mohly být uloženy technické prostředky, užívané policisty při výkonu jejich služební činnosti (např. notebook, fotoaparát apod.), stopy zajištěné na místech dopravních nehod apod., je způsobilý i k tomu, aby v něm měl uloženy pokutové bloky. V této souvislosti poukazovala na skutečnost, že automobil, ze kterého došlo k odcizení bloků, je specifického charakteru, je jakousi mobilní kanceláří, a ukládání pokutových bloků v kanceláři je chováním standardním, jež nelze považovat za porušení povinností při manipulaci s pokutovými bloky. Služební funkcionář i žalovaný námitku o charakteru automobilu jako o mobilní kanceláři odmítli s poukazem na popis automobilu v technickém průkazu. Žalobkyně však tuto argumentaci považuje za nesprávnou. Pro posouzení služebního automobilu, který užívají policisté zařazení na úseku šetření dopravních nehod je podstatné, jak je automobil fakticky vybaven a jak jej lze fakticky používat, nikoliv to, jak je automobil popsán v technickém průkazu. Automobil, ze kterého byly odcizeny pokutové bloky, je svojí výbavou uzpůsoben tak, že v něm policisté mohou provádět výslechy osob a další administrativní činnost, s čímž je spojeno i například výše zmíněné ukládání spisů v něm či stop z dopravních nehod. Proto pokud v takovémto automobilu žalobkyně ponechala uložené pokutové bloky, přičemž automobil uzamkl jeho řidič prap. Pfeffer, učinila dostatečné opatření, k tomu, aby k odcizení pokutových bloků nedošlo. Škodu na pokutových blocích tak žalobkyně nezpůsobila, ale stejně jako u škody odcizením notebooku a fotoaparátu ji způsobil neznámý pachatel, který se do automobilu vloupal. Žalovaný však přes shora namítanou procesní obranu žalobkyně věc nesprávně posoudil tak, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že škodu na pokutových blocích nezavinila.

Vedle otázky vyvinění se z odpovědnosti za škodu způsobenou odcizením pokutových bloků považuje žalobkyně za pochybení žalovaného, které ji krátí na subjektivních právech, i nesprávné podřazení odpovědnosti za odcizené pokutové bloky pod režim zvláštní odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách. V ustanovení § 96 odst. 1 ZSP je uveden příkladný výčet hodnot, s kterými je spojena povinnost příslušníka je vyúčtovat. Jako příklad jsou zde uvedeny hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu. Pokutové bloky na pokutu na místě zaplacenou by bylo možné teoreticky podřadit pod ceniny, avšak pouze v případě, že by v blocích byla vtělena konkrétní finanční hodnota. Žalobkyně se k této otázce podrobně vyjádřila ve svém odůvodnění odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního služebního funkcionáře, ze dne 13. 5. 2014, přičemž tam uvedené argumenty považuje za významné i v tomto žalobním bodu. Žalobkyně tvrdí, že odcizením nevypsáných pokutových bloků na pokutu na místě zaplacenou, nelze způsobit škodu na hodnotách svěřených příslušníkovi k vyúčtování. Jak uvedla žalobkyně výše, lze za určitých okolností považovat pokutový blok za ceninu. Pojem „cenina“ není definován v žádném právním předpisu. Lze ji definovat jako

„účelový platební prostředek, tj. oběžné aktivum v určité hodnotě (forma finančního majetku), které slouží jako ekvivalent (náhražka) peněz, avšak pouze pro vymezený účel nebo účely, například k úhradě určitých služeb, k platbě určitých poplatků, k nákupu určitého zboží nebo v určitých provozovnách či určité síti provozoven.“ Má-li být pokutový blok ceninou, musí mít vlastnost účelového platebního prostředku, sloužícího jako ekvivalent, náhražka, peněz. Náhražkou peněz se podle názoru žalobkyně pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou stane až okamžikem, kdy je do něj příslušníkem vypsána konkrétní částka uložené blokové pokuty. Prázdný, nevypsáný pokutový blok nemůže plnit funkci náhražky peněz, nemůže tedy být ceninou, a při jeho krádeži nelze uplatnit vůči příslušníkovi nároky ze zvláštní odpovědnosti za schodek na hodnotách, které je příslušník povinen vyúčtovat. Po příslušníkovi lze v takovém případě uplatňovat jen obecnou odpovědnost za škodu, kdy hodnota pokutového bloku může být dána náklady na jeho vytištění, distribuci, apod.

Žalobkyně opakuje i svůj právní názor, že na charakter nevyplněného pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou nemůže mít vliv ani to, že ministerstvo financí stanovilo ve svém pokynu, že hodnota nevypsáného pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou, je 2.000,- Kč. Pravomoc ministerstva financí vydávat pokutové bloky je dána § 85 odst. 1 zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Pokyn MF-2 pak upravuje otázky týkající se nakládání s pokutovými bloky, a mimo jiné stanoví, že hodnota nevypsáného pokutového bloku činí 2.000,- Kč. Z interního předpisu ministerstva financí však nijak nevyplyvá, proč je hodnota pokutového bloku takto nastavena, když lze do něj vypsát částku od 1,- Kč do 30.000,- Kč. Žalobkyně je přesvědčena, že předmětný pokyn ministerstva financí není obecně závazným právním předpisem, a ani z něj výslovně nevyplyvá okruh adresátů, kterým je pokyn určen. Z toho žalobkyně dovozuje, že hodnota nevypsáného pokutového bloku, stanovená citovaným pokynem ministerstva financí, není ve vztahu k ní právně závazná, neboť není stanovena obecně závazným právním předpisem, a proto po ní nelze požadovat, aby zaplatila za každý nevypsáný odcizený pokutový blok tuto částku, a to bez ohledu na skutečnost, že žalovaný tuto částku zaplatil celnímu úřadu. Na této argumentaci setrvává žalobkyně i přes tvrzení žalovaného, že žalobkyně byla s výší hodnoty nevypsáného pokutového bloku seznámena prostřednictvím poučení, které je na blocích vytištěno. Žalobkyně je přesvědčena, že ani vytištěné poučení na pokutovém bloku nemůže nahradit stanovení hodnoty takového bloku obecně závazným právním předpisem, a možnost žalobkyně se s existencí takového předpisu a jeho obsahem seznámit standardní formou, tj. ve Sbírce zákonů. Ze vzorů pokutových bloků, které zmocněnec žalobkyně dohledal na internetu, nevyplyvá, že by poučení o hodnotě bloku bylo vytištěno na každém z pokutových bloků. Spíše se vzor jeví tak, že poučení s údajem o hodnotě pokutového bloku je uvedeno na „deskách“ sešitého svazku pokutových bloků, a je otázkou, zda takové poučení bylo právě na tom svazku bloků, které převzala žalobkyně, či zda žalobkyně převzala celý, kompletní svazek bloků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí, kdy konkrétně a jakou formou byla žalobkyně seznámena s pokynem ministerstva financí MF-2, a že tedy prokazatelně znala hodnotu prázdného nevypsáného bloku, případně z jakého interního předpisu policie vyplývá povinnost příslušníka studovat texty na deskách pokutových bloků, a z čeho dovozuje závaznost takových textů. Žalovaný obecně uvádí, že žalobkyně byla o hodnotě pokutových bloků poučena při jejich převzetí, ale již neuvádí kdy, kým a jakou formou takové poučení proběhlo. Žalobkyně je přesvědčena, že i toto jsou skutečnosti významné pro správné stanovení případné odpovědnosti za škodu vzniklou odcizením

pokutových bloků a její povinnosti tuto škodu zaplatit. Pokud žalobkyně nebyla prokazatelně seznámena se skutečností, jakou částku bude povinna zaplatit policie celnímu úřadu při ztrátě nevypsaneho pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou, nemůže po ní žalovaný oprávněně požadovat, jednak chování, kdy žalobkyně bude pokutové bloky vždy držet u sebe a ponese za ně zvýšenou odpovědnost, jednak úhradu toho, co policie celnímu úřadu fakticky zaplatila.

Žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí služebního funkcionáře, který rozhodl o zvláštní odpovědnost žalobkyně za ztrátu služebního průkazu, který odcizil neznámý pachatel ze služebního automobilu, do kterého se vloupal, ačkoli ani v tomto případě žalobkyně za způsobenou škodu neodpovídá. Tím žalovaný zkrátil žalobkyni na jejím právu na spravedlivý proces a zasáhl do její majetkové sféry. Žalobkyně stejně jako u žalobních bodů 2 a 3 uvádí, že služební průkaz zabezpečila před krádeží tím, že jen uložila do speciálního služebního automobilu, který jeho řidič, prap. Pfeffer, řádně uzamkl. Ke krádeži průkazu došlo bez jejího zavinění, v důsledku protiprávního činu neznámého pachatele, a proto jí nemůže být kladeno za vinu, že neznámý pachatel služební průkaz odcizil. Žalobkyně je přesvědčena, že ponecháním služebního průkazu ve služebním automobilu nedošlo z její strany k porušení právních povinností policisty, ani povinností morálních. Povinnost chránit služební průkaz před odcizením, stanovenou v interním předpisu, citovaným žalovaným, splnila žalobkyně tím, že řádně zabezpečila automobil, ve kterém měla průkaz uložený. Žalovaný sice tvrdí, že tím, že žalobkyně neměla služební průkaz u sebe, porušila povinnost stanovenou v článku 6. odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta číslo 14 ze dne 22. 1. 2008, avšak neuvádí, jakou konkrétní povinnost citované ustanovení stanoví, aby mohla žalobkyně seznat, zda tento předpis porušila či nikoli. Proto je v této části napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též jen „*krajské ředitelství*“) se k žalobě písemně vyjádřilo v podání ze dne 29. 10. 2014, čj. KRPP-162118-2/ČJ-2014-0300KR.

Žalovaný je přesvědčen, že pokud žalobkyni zaslal datovou zprávou rozhodnutí obsahující uvedené náležitosti v elektronickém formátu „pdf“ a uvedená datová zpráva byla opatřena kvalifikovaným časovým razítkem a zaručeným elektronickým podpisem krajského ředitelství, bylo toto rozhodnutí doručeno správně. Krajské ředitelství disponuje v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, datovou schránkou orgánu veřejné moci. Při odesílání dokumentů prostřednictvím této datové schránky jsou odesílané dokumenty automaticky podepisovány zaručeným elektronickým podpisem krajského ředitelství a opatřeny kvalifikovaným časovým razítkem, čímž je zaručena jejich pravost a autenticita. Náležitosti podpisu, odesílání a další prvky a podmínky elektronické komunikace jsou upraveny zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ale též zákonem č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů. Každý z těchto předpisů upravuje rozdílnou oblast a není možné je směřovat dohromady, což žalobkyně v dané věci učinila. Zákonem č. 227/2000 Sb. je řešena oblast podepisování dokumentů zasílaných elektronicky, naopak

zákonem č. 300/2008 Sb. je speciálně řešena pouze oblast zasílání dokumentů prostřednictvím datových schránek. Je nepochybné, že pokud je dokument zasílán např. e-mailem a odesílatel jej chce věrohodně a nezpochybnitelně podepsat, pak musí použít svůj kvalifikovaný elektronický podpis dle zákona č. 227/2000 Sb. (viz úprava elektronického doručování dle § 69 odst. 3 správního řádu). Naopak, pokud je dokument zasílán datovou schránkou, tedy v režimu dle zákona č. 300/2008 Sb., nemusí tento dokument být již vůbec opatřen ani zaručeným elektronickým podpisem dle zákona č. 227/2000 Sb. Nastává zde totiž přímo ze zákona fikce písemného a podepsaného úkonu. Dokument, který je odeslán datovou schránkou, má tedy stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný. V dané věci žalovaný mimo jiné odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. IV. ÚS 281/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 8 Tdo 517/2014, a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. 4 Tdo 47/2014. Žalovaný tedy doručil žalobkyni rozhodnutí řádně podepsané a s otiskem razítka, tedy splňující podmínky dle zákona o služebním poměru, ve formátu „pdf“ prostřednictvím své datové schránky do datové schránky zmocněnce-advokáta žalobkyně, tedy v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb. Tímto úkonem byl žalobkyni řádně doručen elektronický stejnopis prvopisu (originálu) předmětného rozhodnutí, a to zcela v souladu s § 72 odst. 1 správního řádu.

Pokud žalobkyně uvádí, že doručený dokument nelze považovat ani za výstup z autorizované konverze s vlastností úředně ověřené kopie, pak s ní lze v tomto bodě souhlasit, nicméně je zde však nutné podotknout, že v tomto žalobkyně opětovně slučuje dvě odlišné věci. Jak již bylo shora uvedeno, žalobkyni byl prostřednictvím datové schránky doručen elektronický stejnopis originálu rozhodnutí. Dle ustanovení § 22 zákona č. 300/2008 Sb. se konverzí mimo jiné rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky. Dle § 22 odst. 2 má pak dokument, který provedením konverze vznikl, stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením vznikl.

Žalovaný dále uvedl, že předpokladem vzniku obecné odpovědnosti za škodu je též porušení povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s nimi a zavinění. Žalobkyně, dle názoru žalovaného, v daném případě jednala v rozporu s § 94 odst. 1 zákona o služebním poměru, čímž porušila povinnosti příslušníka vykonávat službu tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví a majetku bezpečnostního sboru. Jedná se o zásadní prevenční povinnost, jejíž zaviněné porušení má za následek obecnou odpovědnost příslušníka za škodu způsobenou bezpečnostnímu sboru. Mezi povinnosti žalobkyně patřila povinnost zabezpečit věci služební potřeby proti ztrátě, odcizení či poškození v době, kdy bylo třeba služební vozidlo v průběhu služební jízdy z nějakého důvodu odstavit. Dále žalobkyně porušila část II. písm. b) rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 14 ze dne 3. 2. 2011, o schvalování jízd a parkování služebních vozidel, kdy neučinila při opuštění služební vozidla taková opatření, aby zamezila odcizení věcí z něj. Uvedeným rozkazem je uloženo všem pracovníkům krajského ředitelství a městského ředitelství, kteří užijí k jízdě služební vozidlo, učinit při parkování a opuštění vozidla taková opatření, aby byla v maximální míře omezena možnost neoprávněného užití, poškození nebo odcizení služební vozidla a věcí z něj. Důvodem vzniku nároku na náhradu škody ze strany krajského ředitelství je tedy skutečnost, že žalobkyně nenakládala s věcmi služební potřeby s náležitou péčí. Pokud by žalobkyně plnila prevenční povinnost k předcházení škodám, tak

by zcela nepochybně ke škodě nedošlo, a ani nemohlo dojít. Co se týče samotného služebního vozidla, nejedná se v žádném případě o mobilní kancelář, jak tvrdí žalobkyně. Dle technického průkazu se jedná o osobní automobil tovární značky Volkswagen Transporter. Uvedené vozidlo se liší od běžného osobního automobilu svou výškou a velkými bočními okny, kterými může každý kolemjdoucí snadno zjistit, zda se ve vozidle nacházejí nějaké odložené či zapomenuté věci. Je obecně známo, že uzamčení vozidla není takovou překážkou, která by zajišťovala dostatečnou ochranu proti odcizení majetku uloženého v tomto vozidle. Nejen média, ale i sama policie dlouhodobě upozorňuje občany, že auto není trezor, a upozorňuje, že ponechání jakékoli věci, byť i jen zapomenutí prázdné tašky, může vést k vykradení vozidla. Žalobkyně však bez přiměřeného důvodu na to nebrala zřetel, naopak, dle jejího vyjádření, spoléhala na fakt, že auto v barevném provedení policie nebude vykradeno, a neučinila žádná důkladnější opatření, která mohla v dané chvíli výrazně účinněji chránit majetek policie (např. mohla setrvat na místě a vystřídat se s kolegou při zajištění své stravy), nehledě ke skutečnosti, že oba členové hlídky po odcizení věcí ze služebního vozidla shodně uvedli, že na zaparkované služební vozidlo nebylo z restaurace, kam oba odešli na jídlo, vidět. V uvedeném je nutno spatřovat ze strany žalobkyně minimálně nedbalost nevědomou, která je dostačující pro odpovědnost za vzniklou škodu. Žalobkyně spoléhala na to, že předmětné věci služební potřeby nebudou ze služebního vozidla odcizeny, ačkoliv si s přihlédnutím ke všem okolnostem musel být vědom, že služební vozidlo nepředstavuje bezpečné místo pro ukládání věcí. Zcela jistě není možné srovnávat zabezpečení vozidla při služební činnosti (ohledání místa dopravních nehod, pátrání po jejich pachatelích a svědcích) s parkováním služebního vozidla v případě přestávky na jídlo a oddech. V daném případě má policista možnost a také povinnost učinit taková opatření, aby došlo k zamezení odcizení věcí z něj. V současnosti je naprosto běžnou praxí v „civilním životě“ nosit při sobě notebook a fotoaparát. V žádném případě se nejedná o „ověšení přístroji“. Žalobkyně zcela pominula fakt, že velikost a váha odcizených pokutových bloků a služebního průkazu je zanedbatelná, a jejich zabezpečení proti ztrátě a odcizení je možno považovat za obecnou a obvyklou povinnost, i nad rámec úpravy interními předpisy.

Žalovaný byl přesvědčen, že žalobkyně svým jednáním porušila čl. 9 závazného pokynu policejního prezidenta o manipulaci s pokutovými bloky, kdy s převzatými pokutovými bloky nemanipulovala tak, aby nedošlo k jejich odcizení. Dle uvedeného závazného pokynu byla žalobkyně povinna manipulovat s převzatými pokutovými bloky tak, aby nedošlo k jejich ztrátě, odcizení, poškození nebo zničení. S tímto závazným pokynem byla dle evidence informačního systému Policie ČR eSIAŘ prokazatelně seznámena dne 15. 12. 2012, tedy velice krátce před předmětnou událostí. Pokutové bloky na místě zaplacené série FD/2013 č. D1153165-1153180 žalobkyně převzala proti svému podpisu v knize pokutových bloků dne 2. 1. 2013, a to s poučením, které je na těchto blocích vytištěno. Žalobkyně byla při převzetí pokutových bloků poučena o hodnotě ztracených či odcizených bloků. Policie České republiky při stanovení výše hodnoty pokutového bloku na pokutu na místě zaplacenou postupuje v souladu s pokynem Ministerstva financí - Pokyn MF-2 o evidenci pokutových bloků, vyúčtování pokutových bloků a vyúčtování peněz za pokutové bloky vydané v blokových řízeních od 1. 1. 2013 vydaného pod čj. M F-100423/2012/904 (dále jen „pokyn MF“). Bod 1) pokynu MF uvádí, že veškeré pokutové bloky jsou tiskopisy přísně zúčtovatelné a bod 13) udává hodnotu jednoho bloku ve svazku, který je tvořen částí „A“ a částí „B“, výší 2.000,- Kč. Pokutové bloky ztracené, zničené nebo odcizené nelze odepsat.

Musí být vyúčtovány a zaplacený vždy v hodnotě 2.000,- Kč za jeden ztracený, zničený či odcizený blok. Výši hodnoty ztraceného, odcizeného nebo zničeného bloku dále stanoví čl. 9 výše uvedeného závazného pokynu policejního prezidenta o manipulaci s pokutovými bloky. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla s postupem v případě ztráty, zničení, nebo odcizení pokutových bloků seznámena.

Z výše uvedeného nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že nevypsáný pokutový blok nemá hodnotu ceniny. Pokud zákon delegoval na Ministerstvo financí pravomoc k vydávání pokutových bloků, konkrétně ustanovením § 85 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak nepochybně v rámci tohoto je Ministerstvo financí oprávněno vydat pokyn ke stanovení závazných podmínek k nakládání s pokutovými bloky, jejich vyúčtování a vyúčtování peněz, nehledě ke skutečnosti, že v pokynu MF v bodu 17) je uvedeno, že podle tohoto pokynu postupují od 1. 1. 2013 všechny orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokových řízeních. S ohledem na ustanovení § 86 písm. a) zákona o přestupcích jsou orgány policie oprávněny v blokovém řízení projednávat zde uvedené přestupky, tudíž nelze mít pochyb o tom, že orgány policie jsou orgány oprávněnými ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení a tedy i adresátem práv a povinností uvedených v citovaném pokynu MF. Na tomto místě je nutno rovněž konstatovat, že k odcizení pokutových bloků a finanční hotovosti by nedošlo, pokud by žalobkyně přiměřeným, jí dostupným a snadno proveditelným způsobem chránila jí svěřené hodnoty, které je povinna vyúčtovat, neboť nevykonávala žádnou činnost, která by v jejich zajištění proti odcizení bránila. Je naprosto běžnou praxí, že policisté nosí pokutové bloky, i vzhledem k jejich velikosti, u sebe, neboť služební stejnokroj jim poskytuje dostatek místa (kapes) k jejich bezpečnému uložení.

Ze zvláštní odpovědnosti za škodu (za vznik schodku) je zřejmé, že je na každém policistovi, aby si sám zvolil míru zabezpečení převzatých hodnot, které je povinen vyúčtovat a tím zvolil i míru rizika vzniku možného schodku. V daném případě žalobkyně věděla, jak má s majetkem svěřeným dle zvláštní odpovědnosti nakládat tak, aby nedošlo ke škodě na tomto majetku, ale zcela nepochybně s ním takto nenakládala. Námitce žalobkyně, že úhradou za odcizené pokutové bloky škoda nevznikla, když platba za odcizené pokutové bloky, kterou uskutečnilo krajské ředitelství policie, má pouze charakter přesunu peněz z rozpočtu jedné organizační složky státu do jiné v rámci téhož státu, nelze přisvědčit. Krajská ředitelství policie jsou v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, organizačními složkami státu a účetními jednotkami, jejichž příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly Ministerstva vnitra. Rovněž tak celní úřady jsou organizačními složkami státu, a to v souladu s ustanovením § 1 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. V souladu s ustanovením § 1 odst. 4 téhož zákona celní úřady nejsou účetními jednotkami a pro účely hospodaření s majetkem státu, účetnictví a pracovněprávních vztahů mají postavení vnitřních organizačních jednotek Generálního ředitelství cel, které je dle odst. 3 podřízeno Ministerstvu financí. Příjmy a výdaje Generálního ředitelství cel jsou součástí rozpočtové kapitoly tohoto ministerstva. V souladu s ustanovením § 45 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů každá organizační složka státu hospodář s prostředky státního rozpočtu, které jí stanoví správce kapitoly v rámci rozpočtu kapitoly, samostatně. V souladu s judikovaným názorem Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 33 Cdo 181/2011 ze dne 28. 6. 2012 „organizační složky státu s vymezenými částmi státního majetku nejen

hospodaří, ale i nakládají (ve vztahu k jiným subjektům i uvnitř soustavy organizačních složek), a to způsoby a za podmínek stanovených zákonem č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Konstrukce dělené subjektivity státu vylučuje, aby na stát bylo v právních vztazích týkajících se hospodaření (nakládání) s jeho majetkem prostřednictvím organizačních složek státu nahlíženo jako na kompaktní a vnitřně splývající celek“.

K námitce ohledně odpovědnosti za škodu způsobenou krádeží služebního průkazu žalovaný správní orgán připomněl, že policista je povinen služební průkaz chránit před ztrátou, poškozením nebo odcizením v souladu s Nařízením MV č. 17/2002. V souladu s § 12 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policista jím prokazuje při výkonu služby svoji příslušnost k Policii České republiky. Zabezpečení služebního průkazu proti ztrátě, poškození nebo odcizení patří k morálním závazkům policisty při výkonu služby. Žalovaný je přesvědčen, že pokud žalobkyně neměla služební průkaz u sebe, ale ponechala jej v zaparkovaném služebním vozidle, porušila i povinnost stanovenou jím čl. 6 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 14 ze dne 22. ledna 2008 o služebních průkazech a identifikačních číslech příslušníků Policie České republiky a o průkazech zaměstnanců Policie České republiky, se kterým byla prokazatelně seznámena dne 1. 1. 2013. Uvedený předpis stanoví, že policista je povinen mít u sebe služební průkaz, pokud interní akt řízení nebo v odůvodněných případech služební funkcionář nestanoví jinak. Je tedy zcela evidentní, že pokud žalobkyně průkaz ponechala ve služebním vozidle a nevzala si jej s sebou, porušila tedy jednak čl. 6 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 14 ze dne 22. 1. 2008, ale i obecnou preventivní povinnost, tedy jej nezabezpečila tak, aby nedošlo k jeho odcizení.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, oba ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.1 Písemné vyhotovení rozhodnutí – elektronické doručování rozhodnutí

Náležitosti napadeného rozhodnutí jsou vskutku upraveny zejména v § 181 odst. 3 ZSP (včetně požadavku na podpis služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval, a otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem). Doručování rozhodnutí je speciálně

upraveno v § 176 odst. 1 až 5 ZSP a v ostatních otázkách se použije správní řád. Z právní úpravy plyne, že v případě rozhodnutí se rozlišuje jeho originál, který musí být podepsán oprávněnou úřední osobou (oprávněnou k podpisu rozhodnutí) a který zůstává součástí spisu, a stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí, který se doručuje účastníkům řízení a na kterém lze podpis oprávněné úřední osoby nahradit podpisem úřední osoby odpovědné za vyhotovení písemného rozhodnutí s doložkou „za správnost rozhodnutí“. Písemně vyhotovené rozhodnutí se podle § 72 odst. 1 a rovněž podle § 19 odst. 4 správního řádu doručuje do vlastních rukou.

I předmětné rozhodnutí lze nebo nutno doručovat elektronicky. Podle § 69 odst. 3 správního řádu pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem.

K tomu přinesla odborná literatura tato upřesnění: „Na ustanovení § 19 odst. 3 (resp. odst. 8 a 9) navazuje ustanovení § 69 odst. 3, kde se stanoví, jak postupovat v případě, že se má použít doručení rozhodnutí v elektronické podobě. V tom případě vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že místo otisku úředního razítka se pouze uvedou slova „otisk úředního razítka“. Následně se dokument podepíše zaručeným elektronickým podpisem, čímž je garantována jeho nezaměnitelnost a také to, že pochází skutečně od správního orgánu, který jej zasílá. Tento elektronický podpis musí být založen na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb podle zákona o elektronických komunikacích. Není přitom nezbytné, aby byla zaručeným elektronickým podpisem vybavena každá oprávněná úřední osoba. Přípustné by proto bylo, pokud by například všechny elektronicky zasílané dokumenty podepisovala zaručeným elektronickým podpisem jedna osoba, která by tím byla pověřena. K tomuto ustanovení je třeba dodat, že od 1. července 2009 (resp. přesněji řečeno: od zřízení datové schránky) by měl správní orgán s ohledem na § 19 doručovat písemnosti přednostně prostřednictvím veřejné datové schránky. Předpokladem k tomu ovšem je, že má adresát datovou schránku zřízenou. Jedná se tedy také o elektronickou formu doručování a také zde proto platí povinnost podepsat rozhodnutí zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu. Je však otázkou, jestli zákon nevyžaduje tento elektronický podpis nadbytečně, protože již datová schránka samotná garantuje to, že rozhodnutí v této podobě zasílá správní orgán k tomu příslušný.“ [Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 289] a „Ustanovení § 69 odst. 3 výslovně zmiňuje jen žádost účastníka řízení o doručování v elektronické podobě, ne vždy však musí o tento způsob doručení účastník požádat na základě § 19 odst. 3 správního řádu. Žádat o to nebude v případě, kdy má zpřístupněnou svou datovou schránku. V takovém případě se na základě § 17 zákona č. 300/2008 Sb. doručují písemnosti ve správním řízení přednostně do datové schránky, aniž by o to musel účastník řízení v konkrétním případě či pro neurčitý počet případů požádat. V § 69 odst. 3 je upraveno, jakým způsobem se má doručovat elektronická verze (stejnopisu písemného vyhotovení) rozhodnutí. Úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (odst. 1 věta třetí tohoto ustanovení – nejde, resp. nemusí jít o oprávněnou úřední osobu), vyhotoví elektronickou verzi rozhodnutí, přičemž na místě, kde by jinak byl otisk úředního razítka, se uvedou slova „otisk úředního razítka“,

a tato osoba podepíše elektronický dokument (datovou zprávu) svým zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb (zejména § 3a zákona o elektronickém podpisu). Z tohoto ustanovení správního řádu nevyplývá, že by každá oprávněná úřední osoba, resp. každá úřední osoba, musela mít vlastní zaručený elektronický podpis na základě zákona o elektronickém podpisu, současně však správní řád ničemu takovému nebrání, záleží tedy na konkrétních vnitřních poměrech správního orgánu. ... Zaručeným elektronickým podpisem musí být opatřena i ta elektronická verze rozhodnutí, která se doručuje prostřednictvím datové schránky, neboť § 69 odst. 3 správního řádu v tomto směru nemá pro dokumenty doručované prostřednictvím datových schránek žádnou výjimku. Je totiž třeba rozlišovat obsah dokumentu a odpovědnost za tento obsah od způsobu jeho doručení. To souvisí i s § 69a odst. 8 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, kde je uvedeno, že neprokáže-li se opak, považuje se dokument v digitální podobě za pravý, byl-li podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou elektronickou značkou osoby, která k tomu byla v okamžiku podepsání nebo označení oprávněna, osoby odpovědné za převedení z dokumentu v analogové podobě nebo změnu formátu dokumentu v digitální podobě nebo osoby odpovědné za provedení autorizované konverze dokumentů a opatřen kvalifikovaným časovým razítkem.“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 623-624]. K řečenému třeba upřesnit, že novelou správního řádu, provedenou s účinností od 1. 7. 2012 zákonem č. 167/2012 Sb., byla v § 69 odst. 3 slova „zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb“ nahrazena slovy „uznávaným elektronickým podpisem“.

Jelikož se soud s citovanými stanovisky ztotožňuje, vyhodnotil námitky uvedené *sub IV./I* žaloby jako nedůvodné.

IV.2 Obecná odpovědnost příslušníka za škodu

Tato odpovědnost je upravena v § 95 zákona o služebním poměru. Tuto obecnou odpovědnost uplatňuje policie vůči žalobkyni z důvodu, že dostatečně nezabezpečila proti odcizení notebook HP ELITEBOOK 8760W, v.č. CNU 150227M, fotoaparát Canon Power Shot PRO 1, v.č. 0531405417, fotoaparát Canon Power Shot G5, v.č. 6834103219, a fotobrašnu. Podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.

Krajský soud se k této otázce vyslovil již v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, čj. 30A 108/2014-52, kde mj. uvedl:

„(...) U obecné odpovědnosti příslušníka za škodu prokazuje zavinění vždy bezpečnostní sbor (důkazní břemeno) [srov. též § 250 odst. 3 zákoníku práce]. Primárně tu jde o prokázání „zaviněného porušení povinností“, přičemž porušení povinnosti je pojímáno jako objektivní kategorie, kdežto zavinění jako subjektivní kategorie.

Policie vytýká žalobci, že jednal v rozporu s § 94 odst. 1 zákona o služebním poměru, čímž porušil povinnosti příslušníka vykonávat službu tak, aby nedocházelo ke škodám

na zdraví a majetku bezpečnostního sboru. Dále žalobce podle policie porušil část II. písm. b) rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 14 ze dne 3. 2. 2011, o schvalování jízdy a parkování služebních vozidel, kdy neučinil při opuštění služebního vozidla taková opatření, aby zamezil odcizení věci z něj. Uvedeným rozkazem je uloženo všem pracovníkům krajského ředitelství a městského ředitelství, kteří užijí k jízdě služební vozidlo, učinit při parkování a opuštění vozidla taková opatření, aby byla v maximální míře omezena možnost neoprávněného užití, poškození nebo odcizení služebního vozidla a věci z něj.

Je na místě uvést, že povinnost u obecné odpovědnosti za škodu, stanovená v tomto rozkazu ředitele krajského ředitelství [učinit taková opatření, aby byla v maximální míře omezena možnost odcizení věci ze služebního vozidla], je méně kategorická než povinnost u zvláštní odpovědnosti za škodu na svěřených hodnotách stanovená v článku 9. závazného pokynu policejního prezidenta číslo 190 ze dne 7. prosince 2012 [manipulovat s pokutovými bloky a s finanční hotovostí, vybranou za ně tak, aby nedošlo k jejich odcizení].

Podle názoru soudu je třeba zohlednit individuální zvláštnosti každého případu. V daném případě dominuje to, že se jedná o věci, které je možné mít na sobě nebo při sobě jen s obtížemi. Osoba je vystavena určitému nepohodlí, riziko ztráty věci při jejím odložení např. v restauraci může být vyšší než riziko odcizení věci při jejím ponechání v zaparkovaném automobilu. Výraz „ověšení přístroji“ je tu podle soudu vcelku případný. Žalobce a jeho kolegyně opouštěli služební vozidlo za účelem stravování. Lze tedy předpokládat, že je opouštěli na kratší dobu. V tomto případě lze vzhledem k věci, o něž šlo, a k době, kterou to mělo trvat, mít podle názoru soudu za to, že zde stačila běžná opatrnost. To znamená zejména uzavření oken a uzamčení vozidla. Pokud by ve vozidle byla schránka, bylo by třeba nenechávat věci na sedadlech a umístit je do schránky za podmínky, že by se tam vešly. Pokud by ve vozidle byla (i) uzamykatelná schránka, bylo by třeba umístit věci do ní opět za podmínky, že by se tam vešly. Kdyby se do schránky či schránek nevešly všechny věci, přednostně by se tam umísťovaly věci cennější či menší. Na tom lze podle názoru soudu u obecné odpovědnosti za škodu zpravidla ustát. Toliko v případech, kdyby tak bylo výslovně uloženo nebo kdyby šlo o místo se zvýšeným výskytem kriminality příslušného druhu, byli by příslušníci povinni učinit další opatření (zvýšená opatrnost). V těchto speciálních případech by podle okolností např. museli služební vozidlo zaparkovat na místě, na něž je z restaurace vidět a/nebo které je sledováno kamerovým systémem, vystřídat se v návštěvě restaurace nebo vzít předmětné věci s sebou. V případě, že by nějaké takové opatření nebylo možno realizovat, bylo by nutno pro stravování zvolit jiné místo. Že by se v přezkoumávané věci jednalo o takovýto zvláštní případ, ovšem bezpečnostní sbor příslušníkovi v posuzovaném případě neprokázal. Soud tak uzavírá, že žalobce a jeho kolegyně nejednali optimálně, nebylo však prokázáno, že by jejich jednání nabylo intenzity porušení povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním ve vztahu k povinnostem založeným jim ustanovením § 94 odst. 1 zákona o služebním poměru a části II. písm. b) rozkazu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 14 ze dne 3. 2. 2011. Jelikož v daném případě podle názoru soudu ještě nedošlo k porušení povinností, není v přezkoumávané věci racionálního důvodu zabývat se naplněním znaku „zaviněně“. V tomto případě tedy služební funkcionář i žalovaný nesprávně právně posoudili otázku obecné odpovědnosti žalobce za škodu na majetku bezpečnostního sboru.“.

Soud je přesvědčen, že uvedená argumentace je plně uplatnitelná i v případě žalobkyně, a proto se tu ztotožnil s její argumentací vyjevenou v podané žalobě. Vzhledem k tomu považuje soud námitky uvedené *sub IV./2* žaloby za důvodné.

IV.3 Zvláštní odpovědnost příslušníka za schodek na svěřených hodnotách

Tato odpovědnost je upravena v § 96 zákona o služebním poměru. Tuto zvláštní odpovědnost uplatňuje policie vůči žalobkyni z důvodu neodevzdání pokutových bloků na místě zaplacených série FD/2013 č. D1153165 – 1153180 a finanční hotovosti ve výši 1.800,- Kč vybrané za uložené pokutové bloky. Podle § 96 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru příslušník ustanovený na služebním místě, s nímž je spojena povinnost převzít hodnoty, které je povinen vyúčtovat (například hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu), odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Podle § 96 odst. 2 tohoto zákona se příslušník zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, zejména tím, že bezpečnostní sbor nevytvořil podmínky pro řádné hospodaření se svěřenými hodnotami. Podle § 96 odst. 3 uvedeného zákona příslušník, který odpovídá za schodek, je povinen nahradit schodek v plné výši.

Krajský soud se k této otázce vyslovil rovněž v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, čj. 30A 108/2014-52, kde mj. uvedl:

„(...) V tomto případě se jedná o odpovědnost příslušníka za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat. O tom, že žalobce pokutové bloky a finanční hotovost převzal, není sporu. Za hodnoty svěřené k vyúčtování je podle názoru soudu i pro účely zákona o služebním poměru třeba považovat hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má příslušník možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny (srov. § 252 odst. 1 zákoníku práce). Musí jít vždy o hodnoty, u nichž lze průběžně kontrolovat jejich stav. V přezkoumávané věci tedy nemá praktický dopad řešení problému, zda pokutové bloky jsou či nejsou ceninou; pro vznik odpovědnosti uvedeného druhu je relevantní jen a jen to, zda tyto bloky představují hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má příslušník možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny. Kladná odpověď na tuto otázku nebyla žalobcem zpochybněna. K pojmu schodek se vyjadřuje civilistická judikatura takto: „Za schodok považují súdy rozdiel medzi skutočným stavom zverených hodnôt, ktoré je pracovník povinný vyúčtovať, a medzi údajmi účtovnej evidencie, o ktorý je skutočný stav nižší než účtovný stav, nevynímajúc ani schodky na finančných prostriedkoch.“ (zhodnocení bývalého Nejvyššího soudu SSR ze dne 6. 11. 1975, sp. zn. Cpj 50/75, R 12/76, s. 76) [citováno z práce Přehled judikatury ve věcech pracovněprávních. Náhrada škody. 2. vyd. Praha 2012, s. 50]. Schodek tedy vyjadřuje, že hodnoty chybějí. Ani to tu není sporováno. Soud tudíž nesdílí žádnou z žalobcových pochybností o tom, že by v daném případě nebyly naplněny pojmové znaky „schodku na svěřených hodnotách, které je příslušník povinen vyúčtovat“.

Na rozdíl od obecné odpovědnosti za škodu jde v daném případě o přísnější (kvalifikovanou) odpovědnost příslušníka. Zvláštní odpovědnost za svěřené hodnoty se vyznačuje zpřísněnými podmínkami ve vztahu k odpovídajícímu subjektu (příslušníkovi).

Zavinění příslušníka je zde presumované (předpokládáné). Presumpce zavinění znamená, že pokud byl zjištěn schodek na hodnotách svěřených k vyúčtování, předpokládá se, že příslušník schodek zavinil. Odpovědnost za tuto škodu vzniká, prokáže-li bezpečnostní sbor, že na hodnotách, které příslušníkovi svěřil k vyúčtování, vznikl schodek. Zavinění příslušníka na vzniku škody není bezpečnostní sbor povinen prokazovat, příslušník se však ve smyslu § 96 odst. 2 zákona o služebním poměru odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti zproští, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Soud souhlasí s žalovaným, že u zvláštní odpovědnosti za škodu (za vznik schodku) je na každém policistovi, aby si sám zvolil míru zabezpečení převzatých hodnot, které je povinen vyúčtovat, a tím zvolil i míru rizika vzniku možného schodku. Mezi účastníky tohoto soudního řízení je přitom shoda v tom, že článek 9. závazného pokynu policejního prezidenta číslo 190 ze dne 7. 12. 2012 stanoví povinnost manipulovat s pokutovými bloky a s finanční hotovostí, vybranou za ně tak, aby nedošlo k jejich odcizení. To je ovšem kategoričtěji stanovená povinnost, než tomu je u obecné odpovědnosti za škodu. I v tomto případě je ovšem třeba vážit individuální zvláštnosti každého případu. Je zřejmé, že pokutové bloky patří mezi věci, které je bez obtíží možné mít na sobě nebo při sobě. Jestliže dojde k opuštění služebního vozidla, není proto přemrštěné požadovat na příslušníkovi, aby příslušné bloky zpravidla vzal s sebou. Výjimkou může být požadavek rychle provést neodkladný zákrok, ne však potřeba vzdálit se z důvodu např. stravování. Poukaz na služební vozidlo jako na „mobilní kancelář“ podle soudu nemůže v tomto případě obstát, a to z toho důvodu, že předmětné vozidlo (vcelku bez ohledu na to, čemu slouží a jak je formálně pojato) není nadáno takovými ochrannými parametry, jaké zpravidla má místnost kolaudovaná pro kancelářské účely a její vybavení. Lze tak dospět k tomu, že žalobce v přezkoumávané věci neprokázal, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění, a proto se odpovědnosti podle § 96 zákona o služebním poměru zcela ani zčásti nezprostil.“.

Soud je přesvědčen, že uvedená argumentace a závěry z ní činěné jsou plně uplatnitelné i v případě žalobkyně, a to jak ve vztahu k pokutovým blokům, tak k finanční hotovosti vybrané za uložené pokutové bloky.

Dále žalobkyně brojí proti výši náhrady škody (ve vztahu k pokutovým blokům). Zde soud zdůrazňuje, že podle § 96 odst. 3 zákona o služebním poměru je odpovědná osoba povinna nahradit schodek v plné výši.

Bloky k ukládání pokut vydává podle § 85 odst. 1 zákona o přestupcích Ministerstvo financí České republiky. Policie jako orgán oprávněný ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení ve smyslu § 85 odst. 2 zákona o přestupcích odebírá pokutové bloky od příslušného celního úřadu. Oprávnění Ministerstva financí vydávat pokutové bloky je tedy založeno ustanovením § 85 odst. 1 zákona o přestupcích. Z tohoto ustanovení neplyne, že by Ministerstvo financí muselo k tomuto účelu vydat právní předpis, stačí tudíž, jestliže je vydávání pokutových bloků upraveno vnitřním předpisem. Je jím pokyn Ministerstva financí č. MF-2, čj. MF-100423/2012/904, o evidenci pokutových bloků, vyúčtování pokutových bloků a vyúčtování peněz za pokutové bloky vydané v blokových řízeních od 1. 1. 2013 (publikovaný ve Finančním zpravodaji 1/2013, str. 6-9).

Oprávnění vydávat pokutové bloky v sobě podle názoru soudu zahrnuje i oprávnění stanovit hodnotu takového bloku. Podle bodu 13) uvedeného pokynu Ministerstva financí hodnota jednoho bloku na pokuty na místě zaplacené ve svazku, který je tvořen částí „A“ a částí „B“, činí 2 000 Kč. Pokutové bloky ztracené, zničené nebo odcizené nelze odepsat. Musí být vyúčtovány a zaplacený vždy v hodnotě 2 000 Kč za jeden ztracený, zničený či odcizený blok tomu orgánu, který pokutové bloky pro bloková řízení vydal. Podrobnější informace k této otázce sdělilo Ministerstvo financí na svých internetových stránkách v rubrice „Nejčastěji kladené otázky k pokutovým blokům - platným s účinností od 1. 1. 2013 - (aktualizace ke dni 19. 5. 2014)“. Na dotaz č. 12 „Jakým způsobem byla stanovena výše hmotné odpovědnosti za ztrátu, zničení nebo odcizení pokutových bloků na pokuty na místě zaplacené a jakým způsobem jsou odváděny finanční prostředky např. ze ztracených pokutových bloků na pokuty na místě zaplacené?“ je tam publikována tato odpověď: *„Pokutové bloky na pokuty na místě zaplacené ukládané v blokovém řízení byly do konce roku 2012 opatřeny nominálními hodnotami v rozmezí od 100,- Kč až do 5000,- Kč. Pokutové bloky v nominální hodnotě 100 Kč byly obsaženy ve svazku, jenž obsahoval 20 ks jednotlivých pokutových bloků, naproti tomu pokutové bloky na místě zaplacené v nominální hodnotě 5000,- Kč byly obsaženy ve svazku, jež obsahoval 2 ks. jednotlivých pokutových bloků. Z uvedeného vyplývá, že i odpovědnost za ztrátu pokutových bloků na místě zaplacených byla různá, a to podle toho, kolik kusů pokutových bloků bylo ztraceno, zničeno či odcizeno. Podle počtu ztracených, zničených či odcizených pokutových bloků bylo nutné odvést orgánu, který pokutové bloky vydal – např. Celnímu úřadu, částku odpovídající nominálním hodnotám na takových pokutových blocích. Při přípravě nových pokutových bloků užívaných od 1. 1. 2013 bylo ve spolupráci s Ministerstvem vnitra, Ředitelstvím služby dopravní policie a Generálním ředitelstvím cel dohodnuto, že nové pokutové bloky nebudou obsahovat nominální hodnoty. Vzhledem k tomu, že nové pokutové bloky na místě zaplacené nahradily pokutové bloky s nominálními hodnotami, a na tyto nové pokutové bloky bylo možné uložit pokutu dle správní úvahy oprávněné úřední osoby až do výše 30 000,- Kč, nikoliv podle toho jaké pokutové bloky s jakými nominálními hodnotami má oprávněná úřední osoba k dispozici, bylo nutné přijmout takové opatření, aby nedocházelo ke zneužívání pokutových bloků k vlastnímu prospěchu oprávněných úředních osob, či k neoprávněnému užívání ze strany těchto osob, či k plýtvání ze strany těchto osob. S ohledem na výše uvedené byla Ministerstvem financí stanovena odpovědnost jednotlivých úředních osob při nakládání s pokutovými bloky na místě zaplacenými, a to z pohledu ztráty, zničení či odcizení pokutových bloků na místě zaplacených. Výše hmotné odpovědnosti byla stanovena na částku 2000,- Kč za jeden ztracený, zničený či odcizený pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou. Při stanovení výše částky vycházelo Ministerstvo financí z obecné statistiky použitých pokutových bloků na místě zaplacených podle nominálních hodnot a dále z průměrné nejvyšší možné částky, kterou je možné v blokovém řízení na pokutové bloky uložit. Každá oprávněná úřední osoba při převzetí pokutových bloků na místě zaplacených na sebe bere odpovědnost za řádné nakládání s nimi, a to odpovědnost za jejich případnou ztrátu, zničení či odcizení. Výše takovéto odpovědnosti je stanovena výše uvedenou částkou 2000,- Kč za jeden pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou. Orgán, který pokutové bloky odebral např. od Celního úřadu, musí pokutové bloky danému Celnímu úřadu vyúčtovat, a to buď předáním vybraných částek uložených na pokutových blocích, nebo předáním částek odpovídajících počtu ztracených pokutových bloků na místě zaplacených. Za odvedení příslušných částek Celnímu úřadu odpovídá ten orgán, který od daného Celního úřadu pokutové bloky odebral. A je tedy*

na daném orgánu, který pokutové bloky od Celního úřadu převzal, aby zajistil jejich řádné uskladnění a přidělení jednotlivým úředním osobám. Kdo uhradí příslušnou částku za ztracené, zničené či odcizené pokutové bloky na místě zaplacené Celnímu úřadu je na rozhodnutí konkrétního orgánu, který pokutové bloky převzal.“ [mfcrcs/verejny-sektor/uzemni-rozpocety/pokutove-bloky/casto-kladene-otazky].

Soud nemá za to, že by pravidla chování týkající se pokutových bloků byla v příslušném pokynu Ministerstva financí stanovena co do formy a obsahu neadekvátně. Pro soud je akceptovatelné i stanovisko Ministerstva financí v jeho odpovědi na dotaz, protože nevykazuje žádné excesy ve vztahu k důvodům ani výši stanovené hodnoty pokutových bloků.

Konečně soud v případě zpřísněné odpovědnosti příslušníka, kterou se vyznačuje odpovědnost podle § 96 zákona o služebním poměru, nesdílí ani přesvědčení žalobkyně, že vytištěné poučení na pokutovém bloku nemůže nahradit stanovení hodnoty takového bloku obecně závazným právním předpisem a možnost žalobkyně se s existencí takového předpisu a jeho obsahem seznámit standardní formou, tj. ve Sbírce zákonů.

Soud se zde ztotožňuje se stanoviskem prezentovaným v žalobou napadeném rozhodnutí. S ohledem na předestřenou argumentaci pokládá soud námitky uvedené *sub IV./3* žaloby za nedůvodné.

IV.4 Zvláštní odpovědnost příslušníka za ztrátu svěřených předmětů

Tato odpovědnost je upravena v § 97 zákona o služebním poměru. Tuto zvláštní odpovědnost uplatňuje policie vůči žalobkyni za škodu ve výši 235,- Kč za odcizený služební průkaz č. OEČ 283877, jehož převzetí potvrdila svým podpisem a dostatečně jej nezabezpečila proti odcizení. Podle § 97 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník odpovídá v plné výši za ztrátu předmětů, které mu svěřil bezpečnostní sbor a on jejich převzetí písemně potvrdil. Podle § 96 odst. 2 tohoto zákona se příslušník zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že ztráta svěřených předmětů vznikla zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Soud nemůže přisvědčit námitce žalobkyně spočívající v jejím tvrzení, že povinnost chránit služební průkaz před odcizením splnila tím, že řádně zabezpečila automobil, ve kterém měla průkaz uložený. I tu zde odkázat na argumentaci soudu uvedenou shora, totiž že v daném jde o přísnější (kvalifikovanou) odpovědnost příslušníka. Zvláštní odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů se vyznačuje zpřísněnými podmínkami ve vztahu k odpovídajícímu subjektu (příslušníkovi). I zde je zavinění příslušníka presumované (předpokládáné). Zavinění příslušníka za ztrátu není bezpečnostní sbor povinen prokazovat, příslušník se však ve smyslu § 97 odst. 2 zákona o služebním poměru odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti zproští, jestliže prokáže, že ztráta svěřených předmětů vznikla zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Je zřejmé, že služební průkaz patří mezi věci, které je, v obecné rovině, bez obtíží možné mít při sobě (a to za předpokladu, že zde dokonce není povinnost mít ho při sobě).

Poukaz na služební vozidlo jako na „mobilní kancelář“ proto podle soudu nemůže ani v tomto případě obstát, a to z toho důvodu, že předmětné vozidlo (vcelku bez ohledu na to, čemu slouží a jak je formálně pojato) není nadáno takovými ochrannými parametry, jaké zpravidla má místnost kolaudovaná pro kancelářské účely a její vybavení. Lze tak dospět k tomu, že žalobkyně v přezkoumávané věci neprokázala, že ztráta svěřeného předmětu vznikla zcela nebo zčásti bez jejího zavinění, a proto se odpovědnosti podle § 97 zákona o služebním poměru zcela ani zčásti nezprostila. Tato část žalobního bodu proto není důvodná.

Stejně nedůvodná je i pak část námitky týkající se nepřezkoumatelnosti příslušné části napadeného rozhodnutí. Žalobkyně sice tvrdí, že jí v napadeném rozhodnutí nebyl vyjeven čl. 6 závazného pokynu č. 14 ze dne 22. 1. 2008, zároveň však nesporně tvrdí, že byla s oním závazným pokynem rovněž uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že byla s oním závazným pokynem prokazatelně seznámena dne 1. 1. 2013. Nadto, v napadeném rozhodnutí se k tomu uvádí: „*Odvolací orgán na tomto místě konstatuje, že odvolatelka tím, že neměla služební průkaz u sebe, ale ponechala jej v zaparkovaném služebním vozidle, porušila i povinnost stanovenou jí čl. 6 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 14 ze dne 22. ledna 2008 o služebních průkazech a identifikačních číslech příslušníků Policie České republiky a o průkazech zaměstnanců Policie České republiky (...).*“. Prostým jazykovým výkladem se tak dá seznat minimálně to, že povinností ukládanou příslušníci Policie ČR článkem 6 odst. 1 závazného pokynu č. 14 ze dne 22. 1. 2008 je mít služební průkaz u sebe. A tuto povinnost žalobkyně nesplnila. Žalobní námitka tak nebyla důvodná.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši (po zaokrouhlení) **13.467,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a za jeden úkon právní služby v poloviční výši podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 ve spojení s odst. 3 advokátního tarifu (1.550,- + DPH = 1.875,50 Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby v plné výši podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Za úkon právní služby v poloviční výši podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu se považuje vyjádření žalobkyně datované dne 23. 11. 2014. Ke splnění povinnosti nahradit

náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. října 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková